

ת"פ 42324/09/20 - מדינת ישראל נגד בלאל ואפיק ג'בארין

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 42324-09-20 מדינת ישראל נ' ואפיק

ג'בארין(עציר)

בפני כבוד השופט נאסר ג'השאן

מדינת ישראל

בעניין: המאשימה

נגד

בלאל ואפיק ג'בארין (עציר)

הנאשם

גזר דין

מבוא:

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") (ריבוי עבירות); ייצור נשק עבירה לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין (ריבוי עבירות); החזקת נשק עבירה לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין; תקיפה הגורמת חבלה ממשית עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין (ריבוי עבירות) ועבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. עובדות המעשה פורטו בהרחבה בהכרעת הדין ולכן אחזור בקצרה על עיקרי הדברים: על רקע סכסוך בין הנאשם לבין המתלוננים מחמוד ג'בארין (להלן: "**מחמוד**"), פאיזה ג'בארין (להלן: "**פאיזה**"), חאלד ג'בארין (להלן: "**חאלד**") ומנאל ג'בארין (להלן: "**מנאל**") (להלן כולם: "**המתלוננים**"), גמלה בלבו של הנאשם ההחלטה להכין בקבוקי תבערה, המהווים כלי שמסוגל לפלוט חומר הנועד להזיק לאדם, אותם ישליך לעבר המתלוננים בכוונה להטיל בהם מום, נכות או לגרום להם חבלה חמורה.

במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, עובר ליום 02.09.2020 בשעה 19:30, ייצר והחזיק הנאשם בדירתו, ללא רשות על-פי דין, לכל הפחות שבעה בקבוקי תבערה, באופן ששפך לתוך הבקבוקים נוזל מאיץ מסוג בנזין, כשהבקבוקים מלאים בחלקם, וכרך סביב פיית כל אחד מהם חתיכת בד ספוגה בנוזל מאיץ מסוג בנזין, על מנת שתשמש כפתיל בערה.

3. ביום 02.09.2020 סמוך לשעה 19:30 הבחין הנאשם במחמוד יושב ברכב מסוג שברולט, אשר החנה סמוך לדירת הנאשם וכן בפאיזה, חאלד ומנאל שעמדו בסמוך לרכב. הנאשם נעמד במפרסת דירתו, הדליק חלק מבקבוקי התבערה וזרק אותם כאשר חלקם בוערים לעבר המתלוננים, זאת בכוונה להטיל בהם מום, נכות או לגרום להם לחבלה חמורה. בקבוק תבערה אחד, אותו השליך הנאשם, פגע ברכב ובקבוק אחר אותו השליך הנאשם פגע בחזהו של חאלד. בנוסף, שפך הנאשם לעבר מנאל נוזל שטיבו אינו ידוע למאשימה במדויק, אשר פגע בפניה של מנאל.

בד בבד יצא אחיו של הנאשם - נביל, מדירתו אל חצר הבניין ומשהבחין בו הנאשם, זרק לעברו בקבוק תבערה שלישי בכוונה להטיל בו מום, נכות או לגרום לו חבלה חמורה והבקבוק פגע במעקה הדירה.

4. בעקבות האמור לעיל, נמלטו פאיזה, מנאל וחאלד מן המקום, ומחמוד נסע מן המקום ברכבו למרחק של כ-20 מטר, ויצא מן הרכב, או אז, השליך הנאשם בקבוק תבערה רביעי לעבר מחמוד, וזאת בכוונה להטיל במחמוד מום נכות או לגרום לו חבלה חמורה. הבקבוק פגע ברגלו הימנית של מחמוד והתלקח ומיד מחמוד כיבה את האש שאחזה ברגלו.
5. למשמע צעקות והמולה יצא מביתו מוחמד ואפיק ג'בארין - אביו של הנאשם המתגורר בסמיכות והנאשם השליך בקבוק תבערה חמישי לעברו, אשר התלקח ופגע ברגלו הימנית. בעקבות מעשיו של הנאשם נגרמה למוחמד כוויה בדרגה 1 ברגלו הימנית, ואילו למנאל נגרמה צריבה בעיניה והפרשות בפורניקסים. בהמשך, ג'לאל ג'בארין (להלן: "ג'לאל"), מוחמד ג'בארין ומחמוד ג'בארין המתגוררים בסמיכות, הגיעו למקום בעקבות מעשי הנאשם וניגשו לעבר מדרגות דירת הנאשם במטרה להרגיעו, ואז יצא הנאשם מפתח דירתו לעבר ג'לאל בעודו אוחז בגרזן ביד ואיים עליו באומרו "מי שמתקרב אני ארצח אותו", וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו.
6. בהכרעת הדין מיום 01.03.2022, קבעתי כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את האמור בכתב האישום ולפיכך הרשעתי הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

תמצית טענות הצדדים:

7. לא הוגשו ראיות לעונש מטעם הצדדים.
8. בטיעוני המאשימה לעונש שהוגשו בכתב ובטיעוניו בפניי, פירט ב"כ המאשימה את עובדות כתב האישום ועמד על חומרת מעשיו של הנאשם. נטען כי הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות הם שלום הציבור וביטחונו והערך של חיי האדם ושלמות גופו. בהתייחסו לנסיבות ביצוע העבירה נטען כי העבירות אותן ביצע הנאשם חמורות, שכן בשל סכסוך של מה בכך תכנן הנאשם לפגוע במתלוננים, יצר לכל הפחות שבעה בקבוקי תבערה, שהם נשק לכל דבר והשליך חמישה מהם בכוונה לפגוע ולגרום למתלוננים ולאחרים חבלה חמורה.
- נטען כי מעשיו של הנאשם לא נבעו מהחלטה ספונטנית ואינם בגדר מעידה, שכן המעשים בוצעו לאחר תכנון מוקדם, הכנה יסודית, שכללה הבאת דלק והכנת בקבוקי התבערה. נטען כי אמנם המתלוננים לא נפגעו באופן קשה כתוצאה מהשלכת הבקבוקים, אך זאת הודות לכך שהנוכחים במקום כיבו באופן מיידי את האש שאחזה בשניים מהקורבנות. נטען כי קל לשער את הנזק שהיה צפוי להיגרם אילו לא היו מצליחים לכבות את האש.
9. לאחר שהפנה למדיניות הענישה, ביקש ב"כ המאשימה לקבוע את מתחם העונש ההולם בין 5 עד 7 שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית של מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננים. נטען כי על אף שהנאשם לא הביע חרטה ולא נטל אחריות על מעשיו, נוכח העדר עבר פלילי יש לקבוע את עונשו של הנאשם בחלקו התחתון של המתחם.

10. מנגד, ב"כ הנאשם בטיעונו בפניי טען כי מתחם העונש ההולם נע בין שנה עד ל-3 שנים וביקש להסתפק בימי מעצרו של הנאשם בצירוף למאסר על תנאי. נטען כי מדובר בנאשם יליד 1979, אין לחובתו הרשעות קודמות וניהל אורח חיים נורמטיבי. נטען כי הנאשם נמצא במעצר מזה תקופה ארוכה וממושכת, החל מיום 02.09.2020, כאשר מדובר בנאשם שזו הפעם הראשונה בחייו שחוזה חוזה כזו, והדבר מהווה עונש חמור וקשה בפני עצמו הממחיש לו היטב את חומרת מעשיו.

11. בהתייחסו לנסיבות ביצוע העבירה נטען, כי המתלוננים התעללו בנאשם במשך תקופה ארוכה, כאשר לאחר האירוע ביצעו ירי לכיוון ביתו של הנאשם. נטען, כי יש להבחין בין עבירת ייצור נשק שנועד לשימוש אישי, לבין ייצור שנועד למכירה לגורמים עבריינים אשר העונשים המוטלים בעבירות כאלה חמורים יותר. עוד נטען כי יש להתחשב בכך שלא נגרם נזק ממשי מביצוע העבירות בנסיבות העניין.

דין והכרעה:

12. כידוע, העיקרון המנחה בענישה בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין הוא עקרון ההלימה, דהיינו, **"קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו"** (סעיף 40ב לחוק העונשין). בהתאם לאמור, תיקון 113 מתווה שלושה שלבים לקביעת עונשו של נאשם: בשלב הראשון, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם לכל עבירה ולאור נסיבות ביצועה. יצוין כי ככל והנאשם הורשע במספר עבירות על בית המשפט לבחון האם מדובר בעבירות המהוות אירוע אחד, או מספר אירועים ובהתאם, לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד; בשלב השני, יש לבחון אם יש מקום לחרוג מן המתחם עקב שיקולי שיקום, או שלום הציבור הנוגעים לנאשם; בשלב השלישי, אם נמצא שאין מקום לחרוג מהמתחם כאמור, יגזור בית המשפט את עונשו של הנאשם בתוך המתחם, תוך בחינת נסיבותיו האישיות שאינן קשורות לביצוע העבירה (ע"פ 5214/13 סירחאן נ' מדינת ישראל (30.12.2013)).

13. הנאשם הורשע במספר עבירות אך מאחר וההתנהגות העבריינית מהווה אירוע אחד, כאשר המעשים נעשו בסמיכות זמן, עבור אותה מטרה, העבירות שלובות זו בזו וקיים קשר הדוק ביניהן, לכן יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד למכלול העבירות, המהוות, כאמור, אירוע אחד.

14. סעיף 40ג לחוק העונשין קובע, כי בקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

15. **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו כתוצאה מביצוע עבירת החבלה בכוונה מחמירה ותקיפה הגורמת חבלה ממשית, הנם שמירה של שלמות הגוף והנפש והגנה על בטחונו האישי של האדם ועל

שלום הציבור. לא בכדי נקבע בצידה של עבירת החבלה בכוונה מחמירה עונש מרבי של 20 שנות מאסר, בגדרו ביטא המחוקק את החומרה הרבה שנודעת לפגיעה בשלמות גופו של אדם, אשר בוצעה מתוך כוונה מיוחדת להטלת נכות, מום או חבלה חמורה ויש בו כדי להצביע על סלידתו העמוקה של המחוקק מהעבירה.

בית המשפט העליון עמד לא אחת על כך ש"חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם פתרון סכסוכים בנשק **קר או חם ועל בתי המשפט לתרום למאמץ למגר את הנגע**" (ע"פ 2161/13 חבשי נ' **מדינת ישראל** (16.05.2013), שכן התנהגות אלימה זו מובילה פעמים רבות לפגיעה בגוף ובנפש, עלולה לגרום לאובדן חיי אדם ומשכך מסכנת את שלום הציבור וביטחונו (ע"פ 8381/17 **מדינת ישראל נ' איכילוב**, פסקה 16 (24.04.2018); ע"פ 6310/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (16.06.2015); ע"פ 5794/13 **מדינת ישראל נ' שיכה**, פסקה 6 (02.04.2014)).

יפים לעניין זה הדברים שנקבעו בע"פ 8823/12 **שבתאי נ' מדינת ישראל**, פסקה 39 (01.07.2014):

"החומרה הניבטת ממעשיו של המערער היא ברורה וחד משמעית. לצערנו, אין מדובר במקרה חריג ונדיר במחוזותינו, כאשר אנו עדים, חדשות לבקרים, לוויכוחים ומחלוקות על עניינים של מה בכך, אשר מתדרדרים במהירות הבזק להחלפת מהלומות ולשימוש בנשק קר, ולעיתים גם בנשק חם. המדובר בתופעה קשה, שאין ניתן להשלים עימה, שכן היא פוגעת אנושות בזכות לחיים ולשלמות הגוף, ועל בתי המשפט לתרום את תרומתם במאבק להדברת התופעה... 'האלימות המתפשטת חושפת את החברה במעורבות מדי יום ביומו. האלימות אינה מפלה בין עיר לכפר, בין צפון לדרום, ובין זקן לצעיר. בצוק העתים אין מנוס מלנהוג במידת החומרה היתרה, יותר משהעבריינים צריכים לכך - הציבור צריך לכך. אחת המטרות המרכזיות של הענישה הפלילית היא כאמור הרתעת עבריינים בכוח, ל'מען יראו וייראו'..".

16. חומרה יתרה במעשיו של הנאשם מתבטאת בכך שהוא פגע במתלוננים באמצעות בקבוקי תבערה שנזרקו לכל עבר וללא כל אבחנה. פוטנציאל הנזק הגלום בהשלכת בקבוקי תבערה הנו עצום, ולא בכדי נקבע כי מדובר בנשק חם וקטלני לכל דבר ועניין. "סוג עבירות זה, שעניין בקבוקי תבערה, מחייב ענישה מחמירה. תוצאותיו של בקבוק תבערה, וכבר היו דברים מעולם, עלולות להיות קשות ביותר, וראוי איפוא כי ייצא הקול שהענישה בכגון דא לא תהא קלה. בטחון הציבור אינו יכול להיות הפקר ונתון לאימה..". (ע"פ 262/06 **פלוני נ' מדינת ישראל** (06.07.2006); ע"פ 3702/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 11 (28.09.2014); ע"פ 3057/13 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פסקה 12 (02.07.2013)).

17. לא אחת עמד בית המשפט העליון על החומרה שבעבירות נשק, אשר הפכו למכת מדינה ומאיימות באופן ממשי על שלום הציבור ועל ביטחונו (ע"פ 1695/22 **מדינת ישראל נ' גנאים**, פסקה 11 (29.03.2022); ע"פ 2251/21 **אבו עראר נ' מדינת ישראל**, פסקה 25 (15.12.2021) וההפניות שם (להלן: "עניין אבו עראר")). לא בכדי תוקן חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה),

התשפ"ב-2021, אשר עיגן באופן חריג עונש מינימום לעבירות נשק, בקביעתו כי העונש שיושג על נאשם שהורשע בעבירת נשק, לא יפחת מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו (שם בעניין גנאים ואבו עראר; ע"פ 4456/21 מדינת ישראל נ' אבו עסבה, פסקה 15 (23.01.2022)). אמנם, תיקון 140 אינו חל מטבע הדברים על עניינו, בהינתן שהמעשים נשוא כתב האישום בוצעו עובר לתיקון, אולם קביעת המחוקק משקפת את הצורך בלמגר תופעה זו. "מצויים אנו לעת הזאת במצב חירום של ממש בעניין עבירות נשק, ולא בכדי נתקבל עתה תיקון לחוק העונשין (חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021) - שלא חל בעניינו - הקובע עונשי מינימום לעבירות נשק. הדברים האמורים מקבלים משנה תוקף במקרה זה בו כאמור הייתה כוונת מכוון לפגוע במתלונן ולפצעו. קשה להלום, זולת עבירת המתה על כל גווניה, עבירת אלימות קשה יותר" (עניין אבו עראר, פסקה 25). נראה, כי אין הבדל של ממש בין עבירות נשק מן הסוג הרגיל, לבין נשק שיוצר על ידי הנאשם, שיש בו כדי לגרום נזק גדול לרכוש ולגוף.

18. מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים במקרה שלפנינו הנה חמורה, והיא נגזרת בין היתר, מנסיבות ביצוע העבירה, מן הפוטנציאל לגרימת נזקי רכוש וגוף חמורים במיוחד, וכן מתוצאות העבירה.

המעשה בוצע תוך תכנון מוקדם והכנה יסודית; על רקע סכסוך בינו לבין קרובי משפחתו, הצטייד הנאשם מבעוד מועד בדלק, בקבוקים מזכוכית וחתיכת בד ספוגה בבניין על מנת שתשמש כפתיל בערה ובאמצעותם הכין בקבוקי תבערה שמספרם אינו פוחת משבעה.

בהמשך לכך ומשהבחין הנאשם במתלוננים, נעמד במפרסת ביתו והחל מצית בקבוקי התבערה וזורק אותם כשחלקם בוערים לעבר המתלוננים וזאת בכוונה להטיל בהם מום, נכות או לגרום להם חבלה חמורה. בנוסף הנאשם שפך לעבר מנאל נוזל, אשר טיבו אינו ידוע, שפגע בפניה וכתוצאה מכך נגרמה לה צריבה בעיניה והפרשות בפורינקיסם.

הנאשם אף זרק לעבר בני משפחתו - אחיו ואביו מוחמד בקבוקי תבערה, אשר אחד מהם פגע ברגלו הימנית של אביו ונגרמה לו כוויה בדרגה 1.

בנוסף לאמור הנאשם איים על ג'לאל, בעודו אווז בגרזן בידו, בפגיעה בגופו באומרו "מי שמתקרב אני ארצח אותו" וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו.

פוטנציאל הנזק הגלום בהשלכת בקבוקי תבערה מגובה לעבר רכבים, חצרות ואנשים ללא אבחנה הוא עצום ויכול היה להצית רכבים על היושבים בהם, יכול היה להצית חצרות, ויכול היה לפגוע במתלוננים ובאחרים ולסכן את חייהם ושלמות גופם. אין חולק שיכול היה להיגרם נזק מאוד חמור כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ונראה, כי יד המזל היא שמנעה נזק יותר גדול, ואף על פי כן נגרמו נזקי גוף לאביו של הנאשם (כוויה בדרגה 1) ולמנאל (צריבה בעיניה והפרשות בפורינקיסם).

הסיבה שהביאה את הנאשם לביצוע העבירה היא קיומו של סכסוך בינו לבין המתלוננים, אולם יצוין כי אין בעובדה זו כדי להצדיק את מעשיו החמורים, כאשר בנס לא הסתיים האירוע בפגיעה חמורה יותר בגוף וברכוש, ובאסון של ממש.

ובכן, הנזק שנגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם, אמנם אינו ברף הגבוה, אולם, חומרת מעשיו של הנאשם נובעת בעיקר מהנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות הן כלפי המתלוננים והן כלפי שאר הנוכחים במקום כמפורט לעיל וכפי שצוין לעיל, יד המזל היא שמנעה נזק גדול יותר לרכוש ולגוף (ראו והשוו דברי בית המשפט העליון בע"פ 3063/12 **מדינת ישראל נ' עודה**, פסקה 7 (08.05.2012)). אין צורך להכביר במילים אודות תחושת הפחד והאימה שאחזו במתלוננים, עת הושלך לעברם בקבוקי תבערה אשר התלקחו ופגעו בחלק מהם.

19. **בחינת מדיניות הענישה הנהוגה** בעבירות נשק וגרימת חבלה בכוונה מחמירה מעלה, כי היא כוללת מנעד רחב של רמות ענישה, בהתאם לטיב המעשה ונסיבותיו של הנאשם, כאשר מעיון בפסיקה נראה כי רוב המקרים התייחסו לאירועים של ידיו בקבוקי תבערה לעבר כוחות הביטחון ומתוך מניע אידיאולוגי-לאומני, ששונים מן המקרה שלפניי. יחד עם האמור אפנה להלן לחלק מהמקרים אשר ניתן להקיש מהם לענייננו:

א. ע"פ 2337/13 **קואסמה נ' מדינת ישראל** (16.09.2013) - בגדרו אישר בית המשפט העליון את מתחם העונש ההולם שנקבע על-ידי בית המשפט המחוזי ולפיו "**מתחם הענישה ההולם בכל אישום הכולל עבירות של ידיו בקבוק תבערה לעבר כלי רכב או לעבר בניין מגורים, שבו הייתה הרשעה בעבירות של ייצור נשק, ניסיון הצתה וניסיון לגרימת חבלה בכוונה מחמירה הוא בין 12 חודשים ל-40 חודשי מאסר למבצע העיקרי**" (פסקה 14). באותו מקרה הורשעו המערערים בעבירות של ייצור נשק, גרימת חבלה בכוונה מחמירה, ניסיון הצתה, ניסיון תקיפת שוטרים והתפרעות, בכך שמתוך מניע אידיאולוגי יידו הנאשמים בקבוקי תבערה לעבר כוחות הביטחון והתושבים היהודים בשכונה. על הנאשמים הוטלו עונשים אשר נעים בין 36 עד 40 חודשי מאסר בפועל.

ב. בע"פ 258/17 **סלאח נ' מדינת ישראל** (10.08.2017) - בית המשפט העליון הקל בעונשו של נאשם שהורשע יחד עם קטין בשלושה אישומים הכוללים עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, נשק (ייצור, נשיאה והובלה) ותקיפת עובד ציבור, בכך שייצרו בקבוקי תבערה ויידו אותם לעבר כוחות הביטחון כחלק מהתפרעויות אשר התרחשו באותה עת בשכונת עיסוויה בירושלים. בית המשפט העליון קבע כי נסיבות ביצוע המעשים שבהם הורשעו המערערים - לאחר תכנון מוקדם, ממניע אידיאולוגי-לאומני, בחבורה ועם פוטנציאל נזק משמעותי מחייבים ענישה מחמירה, אך בנסיבות העניין מצא להקל בעונש שהושת על המערער והשית עליו עונש של 4 שנות מאסר בפועל (על הקטין הושת עונש של 3 שנות מאסר בפועל).

ג. ע"פ 5300/16 **מדינת ישראל נ' נגאר** (08.01.2017) - הוחמר עונשו של נאשם שהורשע בעבירות של ניסיון תקיפה שוטר בנסיבות מחמירות, ייצור נשק, חבלה בכוונה מחמירה, יידוי אבן לעבר כלי תחבורה והתפרעות, בכך שהכין יחד עם אחר בקבוקי תבערה ויידה אותם לעבר כוחות הביטחון (יצוין כי כתב האישום כלל חמישה אישומים, כאשר בחלק מהאישומים הורשע הנאשם בעבירות של יידוי אבנים). על הנאשם הושת עונש של 40 חודשי מאסר בפועל.

ד. ע"פ 47/13 **משעל נ' מדינת ישראל** (25.12.2013) - המערער הורשע בעבירות של היזק בזדון, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירות ייצור נשק והצתה, בכך שבעקבות סכסוך עם שכניו השליך לעבר ביתם אבנים, ייצר שני בקבוקי תבערה והשליך אחד מהם לדירה שכנה וכן הצית אש בארון המטבח של השכנה, דרך חור שפער בעבר והשליך בקבוק תבערה שלא נדלק. למערער עבר פלילי מכביד בעבירות רכוש וסמים, הושת עליו 40 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

ה. בע"פ 1806/17 **דארי נ' מדינת ישראל** (29.05.2017) - נדחה ערעורו של נאשם שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של התפרעויות, ניסיון הצתה וניסיון תקיפה עובד ציבור, כאשר על-פי המפורט בשני אישומים השליך הנאשם בקבוקי תבערה לעבר כוחות הביטחון ויידה לעברם אבנים. נקבע מתחם עונש הולם אשר נע בין 12-30 חודשי מאסר בפועל (באישום הכולל יידוי בקבוקי תבערה לעבר כוחות הביטחון), והושת על הנאשם, צעיר בן 20 ללא עבר פלילי - 32 חודשי מאסר בפועל.

20. כפי שנקבע לא אחת על-ידי בית המשפט העליון, "**כל פרשה יחודית היא, ואין עברין אחד דומה לחברו. איש איש ונסיבותיו, איש איש ורוע מעללו. קשה עד בלתי-אפשרי לאפיין כל פרשה על-פי אמות מידה ברורות ומהן לגזור את העונש ההולם**" (ע"פ 5668/13 **מזרחי נ' מדינת ישראל**, פסקה 37 (17.03.2016)), אך יחד עם האמור, בשים לב למדיניות הענישה הנהוגה שפורטה לעיל ובשים לב לעונשים שנקבעו בצדן של העבירות, בהתחשב בערכים שנפגעו מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בהם ונסיבות ביצוע העבירות יש לאמץ מתחם ענישה התואם את דרגת החומרה של מעשיו של הנאשם ולקבוע, כי מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין נע בין 24 חודשי מאסר בפועל עד 60 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה של מאסר מותנה ופיצוי.

העונש המתאים לנאשם:

21. בקביעת העונש המתאים לנאשם, בגדרי המתחם או בסטייה ממנו, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ובכלל זה בנסיבותיו של הנאשם ובסיכויי שיקומו. מאחר ועל-פי טיעוני הצדדים לא עולה שאלת שיקומו של הנאשם על הפרק, ומאחר ולא קיימים שיקולים אשר מצדיקים חריגה מהמתחם לחומרה או לקולה, אקבע עונשו של הנאשם בתוך המתחם שנקבע.

22. מדובר בנאשם בן 43, נעדר הרשעות קודמות ועד לאירוע נשוא כתב האישום, ניהל אורח חיים נורמטיבי. על-פי טיעוני הסניגור, בטרם מעצרו עבד הנאשם לתקופות ממושכות, נישא, התגרש והתנהל באופן נורמטיבי עד שהחל הסכסוך בינו לבין השכנים. נטען כי לאחר האירועים נשוא כתב האישום ביצעו המתלוננים ירי לכיוון ביתו של הנאשם.

על אף שאין לזקוף לחובתו של הנאשם עמידתו על זכותו לניהול הליך משפטי, הרי שהנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, לא הביע חרטה ולא עשה כל מאמץ לתיקון הנזקים אשר הסב במעשיו למתלוננים. על כן הנאשם איננו זכאי להקלה השמורה עם מי שקיבל אחריות על מעשיו וחסך זמן שיפוטי והעדת המתלוננים.

23. באיזון הראוי, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה שנמצאות ברף חומרה גבוה ולאור הנזק שצפוי היה להיגרם כתוצאה מהשלכת בקבוקי תבערה לכל עבר, ובאיזון בין נסיבותיו של הנאשם לבין חומרת מעשיו ובשים לב למתחם הענישה ההולם את העבירה לפי נסיבותיה, סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש ברף האמצעי של המתחם, לצד עונש של מאסר מותנה ופיצוי לנפגעי העבירה על הנזק שנגרם להם.

24. בסיכומי של דבר, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 42 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 02.09.2020.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, כל עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע וירשע בגינה.

ג. אני מחייב את הנאשם לפצות כל אחד מהמתלוננים (מחמוד, פאיזה, חאלד ומנאל) בסך של 1,000 ₪ כל אחד, שיופקדו בקופת בית המשפט ב-10 תשלומים שווים ורצופים, כאשר הראשון בהם יהיה ב-01.10.2022 ויתרת התשלומים בתחילת כל חודש עוקב. התשלומים יבוצעו באמצעות מזכירות בית המשפט, כאשר נאסר על הנאשם לפנות למתלוננים או מי מטעמם בנוגע לתשלום הפיצוי. המאשימה תמסור למזכירות בית המשפט את פרטי המתלוננים הדרושים לצורך העברת הפיצוי לידיהם.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"א ניסן תשפ"ב, 12 אפריל 2022, במעמד הצדדים.

עמוד 8

